

EYÜP AYGÜN TAYŞİR • Üç

EYÜP AYGÜN TAYŞİR 1979 yılında Kadıköy, İstanbul'da doğdu. *4 Hane 1 Teslim* isimli ilk romanı 2016 yılında yayımlandı. 2017 yılında *Hürriyet Kitap Sanat* tarafından "Geleceğin 10 Yazarı" listesinde anıldı. İkinci romanı *Tuhaflıklar Fabrikası* 2018 yılında, pozitivist bilim paradigması doğrultusunda bilimsel düşünce üretme ve ampirik araştırma tasarlama konularında bir kılavuz niteliği taşıyan, *Bu Tez Nasıl Bitecek? Lisansüstü Öğrencileri İçin Araştırma Kılavuzu* isimli eseri 2019 yılında, *Sabitâlem Mahallesi* isimli öykü kitabı 2020 yılında yayımlandı. *Sabitâlem Mahallesi*, 2021 yılında Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görüldü. *Yiten Bir Aşkın Şarkısı* adlı üçüncü romanı 2023 yılında, *Üç* adlı ikinci öykü kitabı ise 2025 yılında yayımlandı. Burada anılan tüm kitapları İletişim Yayınları etiketiyle çıkmıştır. Marmara Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmakta ve pozitivist bilimin katı gerçekçiliği ile edebiyatın kurgusal ve büyülu gerçekçilikleri arasında salınarak yaşamaktadır.

İletişim Yayınları 3512 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 631

ISBN-13: 978-975-05-3785-1

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EYÜP AYGÜN TAYŞİR

Üç

İÇİNDEKİLER

Tekinsizlikler 7

Doktor Tayyar'la Tanışıklığımızıza Dair 9

Nazar 19

Ara Nağme I 31

Kan Kardeşim 39

Ara Nağme II 55

Derviş 61

Doktor Tayyar'la Dargınlığımızıza Dair 71

“Başka Bir Dünya Mümkün” 77

Üç 79

Testere 93

Korsan, Kâhin ve Kehanet 109

Sırlar Dünyası 119

Ajite Bir Alegori 133

Çiçek 135

Ustalara Saygı Kuşağı 143

İlk Sada 145

Tekinsizlikler

*Bunun nasıl mümkün olduğunu, tanıdık olanın
hangi durumlarda tekinsiz ve ürkütücü hale
gelebileceğini izleyen satırlarda göstereceğim.*

– Sigmund Freud, *The Uncanny*

Doktor Tayyar'la Tanışıklığımızı Dair

“Şunu aklından hiç çıkarma: İnsanı gerçek olmayan, daha da kötüsü hiç var olmamış bir şeye bağlayandan daha güçlü bir bağ yoktur,” dedi.

– Javier Marias, Duygusal Adam

*Bir hastanın iradesi kime aittir?
Hastaya mı hastalığa mı?*

– Javier Marias, Tüm Ruhlar

Doktor Tayyar'la tanışıklığımızı önce annem, sonra Hilmi Hocam vesile oldu. Fakat annem Doktor Tayyar'ı hâlâ tanımaz. Onu Hilmi Hocamla da ben tanıştırdım. Karışık değil mi? En iyisi biraz geriden almak.

İki yıl önce babam vefat edince ben anneme, “Yanıma gel İstanbul'a,” demiştim. Annem hem ablamla babamın kabirlerinden uzaklaşmak istemedi hem de, “Yarın öbür gün evleneceksin, elkızıyla ben bir arada geçinemeyiz, huzurunuzu kaçıırırım,” dedi. Böylece, o nihayet bulmaz, “Yuva kurduğunu göreyim,” meselesini de araya sıkıştırtıverdi. Etrafı hep “yuva” değil sanki. Sanırsın orada görülen seyrine doyulmaz bir manzara. Yine de insan, herkeste alelade olanı evladında başka durur sanmaktan vazgeçemiyor herhalde.

Bir gün nasıl olduysa oldu –bence can sıkıntısı ama o sa-
ğa sola benim bekârlığımı bahane etti– annem İstanbul'a,
yanıma gelmeye razı oldu. Gelince de bir gün Hamide Tey-
zemlere gitti, bir gün benim eski ev sahibinin hanımı Ayşe
Ablalara, bir gün çarşıya pazara... Ben, “Çok durmaz döner
memlekete,” diye düşünürken baktım annem bir doktor la-
fı çıkardı. “Kalbimde delik var oğlum,” dedi, telaşlandım.
Sanki kalbinin içinde bir pencere varmış da aralanıvermiş
birden, içinde hava dolaşıyormuş odada rüzgârın gezindiği
gibi. Ayşe'nin bilmem kiminde de varmış, tık diye gitmiş.
Öyle deyince endişem paniğe evrildi. Nasıl evrilmesin? An-
nem de olmazsa kaldım bir başıma.

Randevu aldık, şu yeni devlet hastanelerinden birine git-
tik. Tahliller, testler filan derken sonraki günlerde bir dok-
tor psikiyatriye sevk etti annemi. Psikiyatryi duyunca çok
kızdı, “O doktor genç, bir şey anlamadı, deli miyim ben?”
dedi ve yeni bir randevu ile yeni bir tura başladı. Sonradan
fark ettim ki, annem sürekli bir “delik” bahsinde. Kalbi, gö-
zü, midesi... Şair diyor ya, “Kevgir misin be kardeşlik?” anne-
minki de o hesap.

Doktorlar annemi çok sevdiler, görmeden duramıyorlar
şimdi. Hatta öyle ki, “Sen de muhakkak tanışmalısın,” der-
cesine meslektaşlarına gönderip duruyorlar yetmişine mer-
diven dayamış kadıncağız. Lakin annemin bundan hiç
şikâyeti yok. Hayatı taassup ehli içinde bunalarak ve gen-
cecik kızını toprağa vermenin yüklediği kederle geçmiş
annem, herhalde evvelce hiçbirimiz ona, “Nasılsın, neyin
var?” demeyi akıl edemediğimizden, derdini soran bu dok-
torlara adeta âşık. Doktorlarını yalancı çıkarmamak, üzme-
mek için ne sorulsa, “Var,” diyor. “Baş dönmesi?” “Var, sa-
bahları...” “Sabah herkeste olur,” “E dur dinle, öğlen yok mu
dedik? Benim sabah, öğlen, akşam... Baş değil, atlıkarınca
mübarek...” “Mide yanması?” “Cayır cayır. Sanırsın karnım

soba da çalı çırpı, odun kömür, portakal kabuğu hepsi içinde... Asit kazanı asit... Kaynıyor.” “Uykusuzluk?” Bu soruya, “Aşk olsun!” dercesine alingan bir tonla yanıt verir annem: “Ben kızım göçtüğünden beri bir gece uyku mu uyu muşum?”

Doktor kadınsa mutlaka sorar bu göçen kızın hikâyesini. Annem de ablamın fotoğrafını çıkarır, başlar anlatmaya. Erkek doktorlar da sorarmış ya, annem kadın doktorlara daha bir hayran. Onları daha mahir buluyor. Hem tabiplikte hem gam çekip halden anlamada... “Yaşasa senin gibi doktor olacaktı,” derken belli ki kendi de inanıyor söylediğine ve karşısındaki doktorda kızını görüyor.

Bence annem hastalık atlasında bir yere rastgele parmak basıp sonra oradan bir seyyah misali hastalıklar evrenini dolaşmaya başladığında onu psikiyatriye sevk eden hocayı derhal sağlık bakanı yapmalıydı. Lakin bir daha hiçbir doktor psikiyatri lafı etmediğinden, annem o teşhisin saçma olduğuna hem kendi ikna oldu hem beni susturdu.

Bazen diyorum ki annem şu sosyal medyayı iyi ki hiç bilmiyor. Bir öğrense fenomen olur. Hastaneler annemi açılışlara çağırır, “işbirliği” yaparlar, annem Google’da hastane yorumlar. “Sirta değdirmeden önce stetoskopları ısıtmaları kalp ben,” ya da “Japonya olsa beğenirsiniz ama burası Çam Sakura.”

Anneme kalırsa verilmiş sadakası vardı. Hele bir de ameliyatlar başlayınca, annem İstanbul’a gelip şu doktorlara görünmese çoktan babamla ablamın yanına uzanmış olacağına kalpten inandı. Gerçi bundan çekincesi yoktu, hatta isterdi bunu ama önce ben yuva kurtmalıydım. Dolayısıyla, “İyi ki gelmişim,” demeye başladı. Çünkü bizim memlekette, hele de annemin gençliği zamanları ameliyat büyük iş. Devlet birine, “Gel uzan şuraya, seni keseceğiz,” demişse o kişiye saygı, hürmet artarmış eskiden. Sanırsın hasta ol-

madı da rical-i devlete karıştı. Gelenler, gidenler, hastaya bir doktormuşçasına görüş soranlar, doktoru gördüğünde onun için görüş sormasını isteyenler... Yani ameliyat, annemin hastalıklarına istihza ile yaklaşılmasını imkânsızlaştıran bir kalkan işlevi gördü. Zaten sonra annem akrabalara ilaç yazmaya da başladı. Onlar da, “Allah senden razı olsun,” diyerek avuç avuç yuttular o hapları. Diploması yokmuş, ne gam!

Allah’tan annemin geçirdiği operasyonlar henüz küçük çaplı. Bakmayın şimdi böyle anlattığıma, başta hep telaş ediyordum ben. Sonra bizim öğretmen arkadaşlardan, sohbet ettiğim esnaftan kime söylesem onların da ya kendilerinin ya bir yakınlarının aynı operasyonu geçirdiğini duymaya başlayınca rahatladım. Misal, katarakt ameliyatı artık saçı uzayanın berbere gitmesi gibi bir şey olmuş. Salhaneye koyun sürer gibi geleni yatırıyorlar masaya. “Söz mü? Bir dahakine de ötekini,” diyor çıkanlar daha narkoz etkisini yitirmeden. Eşe dosta da tavsiye ediyorlar, “Muhakkak sen de yaptır, ben eskiden körmüşüm de haberim yokmuş...” Ben bunları gördükçe, “Çok şükür,” dedim, “ya gözümüz iki değil de daha çok olaydı parmak gibi?”

Annem katarakt ameliyatı olurken ben de hastaneden çok bir kasabanın üzerine uzaylılar gökten yanaşıp devasa bir kafes kondurmuş gibi duran yapının içinde dolanıyordum. Derdim kimseyi rahatsız etmeden Hilmi Hocamı geri aramak. Belli ki Hamide Hanım Teyzem rahat bırakmıyor Hoca’yı, aratıp duruyor. Ben de açamıyorum bir türlü, laf işitmekten korkuyorum hastane personelinden. Nihayet kantini buldum, aradım Hilmi Hoca’yı. Annemin iyi olduğunu, bu ameliyatın basit bir operasyon olduğunu filan tekrar anlatınca, “Hamide Teyzen, ‘Biz de olalım,’ diyor,” dedi Hilmi Hocam. Sanki biz bir yere tatile gitmiş, beğenmişiz de onlar da gelmek istiyor. “Bunu yaptırmadan panjurlar aralık